

Ἡ πλάξ αὕτη κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ de Chaudoir εἶναι: ῥομβοειδῆς ἔχουσα ὅπας κατὰ τὸ ἄνω καὶ κάτω ἄκρον. Ἐν τῷ πεδίῳ κάτωθι τῆς δι' ἀραβικῶν χαρακτήρων γεγραμμένης χρονολογίας 1725 αἱ τρεῖς ῥωσικαὶ λέξεις: Sborodi pochlina vsiata—ὁ διὰ τὸ γένειον φόρος εἰσεπράχθη, καὶ ταῦτα ἐντὸς τετραγώνου περιχειλώματος φύλλων ἀρκετὰ καλὰ ἐξεργασμένου. Τὸ ὄπισθεν φέρει τὸ αὐτὸ περιχειλωμα ἀλλὰ τὸ πεδίον εἶναι κενὸν καὶ ἐπὶ τῆς περιφέρειας μόνον ἀνγκινώσκονται αἱ ἐξῆς ῥωσικαὶ λέξεις: Boroda lichnaia tiagola—ἡ γενεϊὰς εἶναι ἀνωφε. ἕς βάρος. Ἡ ῥωσικὴ κυβέρνησις διατηρεῖ ἀκόμη τὰς σφραγίδας τῶν τελευταίων τούτων σημάτων.

Μετὰ τὸν θάνατον Πέτρου τοῦ Α' κατὰ τὸ 1725 ὅλα τὰ εἰς τὴν γενειάδα ἀναφερόμενα διατάγματα ἐπεκυρώθησαν ὑπὸ Αἰκατερίνης τῆς Α' ἐν οὐκλίω φέροντι χρονολογίαν 4 Αὐγούστου 1726.

Κατὰ τὸ 1728, Πέτρος ὁ Β' ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον συγχωροῦσαν εἰς τοὺς χωρικοὺς καὶ ἀγρότας νὰ φέρωσι τὸ γένειον, ἀλλ' ἐκ νέου ἀπαιτοῦσαν τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου τῶν 50 ρουβλίων παρὰ παντός ἄλλου, ἐπὶ ποινῇ δεσμῶν.

Ἡ αὐτοκράτειρα Ἄννα κατὰ τὸ 1731 ἐξέδωκεν οὐκάζιον κατ' ὃ πᾶς τις μὴ γεωργός, ὅστις ἔφερε γενειάδα, κατεγράφετο ὡς ῥασκολνίκος καὶ ὑπεχρεοῦτο νὰ πληρῶνῃ διπλοῦς πάντας τοὺς φόρους, συνάμα δὲ καὶ τὰ πεντήκοντα ρούβλια διὰ τὴν γενειάδα.

Κατὰ τὸ 1743 ἡ αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ ἐπεκύρωσεν ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ αὐστηρότητι τὰς προρηθείσας διατάξεις.

Πέτρος ὁ Γ', ἀναβὰς τὸν θρόνον κατὰ τὸ 1762, ἐβουλεύετο νὰ διατηρήσῃ τοὺς νόμους τῶν πρὸ αὐτοῦ αὐτοκρατόρων καὶ νὰ τοὺς συμπληρώσῃ δι' αὐστηροτέρων ἄρθρων, εἶχε δὲ πρὸς τοῦτο προετοιμάσει ἴδιον οὐκάζιον· ἀλλ' ὅμως ὁ αἰφίδιος αὐτοῦ θάνατος ἐμπόδισε τὴν ἐκδοσιν τούτου. Ἡ χήρα αὐτοῦ Αἰκατερίνη Β' μόλις ἐνθρονισθεῖσα (1762) κατήργησε πάντας τοὺς ἐμποδίζοντας τὴν γενειοφορίαν νόμους· οἱ δὲ ῥασκολνίκοι οἵτινες εἶχον φύγει τὴν πατρίδα ἵνα ἀπαλλαγθῶσι τῶν κατ' αὐτῶν διατάξεων, προσεκλήθησαν νὰ ἐπανεέλθωσι καὶ ἔλαβον γαίας ἵνα ἀποκαταστηθῶσι.

Κατὰ ταῦτα ἡ τῆς γενειάδος καταδρομὴ διήρκεσε πλέον τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν καὶ ἐγέννησεν αἰρετικούς, ἴσως δὲ καὶ μάρτυρας. Ἐπρεπε νὰ ἦναί τις πλούσιος διὰ νὰ φέρῃ γένειον· πενήκοντα ρούβλια ἢ 200 φράγκα κατ' ἔτος ἦτο φόρος οὐχὶ εὐκαταφρόνητος· καὶ ἂν τὸ αὐτοκρατορικὸν κύρος δὲν κατάρθωσεν τὴν ἐξαφάνισιν τῆς γενειάδος, εἰσῆγε τοὐλάχιστον χρήματα εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἢ δὲ ἀπειθεία ἦτο πράγματι ἐπικερδестέρα τυφλῆς ὑπακοῆς.

Τὰ γενειοφόρα λοιπὸν ταῦτα σήματα εἶναι ἀληθῆ ἱστορικὰ νομίσματα, ἀφ' οὗ ἀντεπροσώπουν τὰ ποσὰ τῶν 30, 50, 60 ἢ 100 ρουβλίων. Ἡ σπανιότης των δὲ δίδει αὐτοῖς ἀξίαν ἐν ταῖς συλλογαῖς· ἦσαν δὲ σπάνια ὡς εἵπομεν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥωσίᾳ, τῆς ἐμφύτου ἀποστροφῆς τοῦ ῥωσικοῦ λαοῦ πρὸς τὰ σήματα ταῦτα συντεινάσης ἀναμφιλέκτως εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ ἐξαφάνισιν αὐτῶν, εὐθὺς ὡς ἔπαυσαν νὰ ἦναι ἀναγκαῖα. Κατέχουσι δὲ νῦν ἀξίαν λόγου θέσιν ἐν ταῖς νομισματικαῖς συλλογαῖς, ἀναμνησκόμενα τὰς ὑπὸ Πέτρου τοῦ μεγάλου ἐπιχειρηθείσας καὶ ὑπὸ τῶν διαδόχων αὐτοῦ ἀσπαστάς γενομένας ἀναμορφώσεις, τὰ μέσα τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθησαν διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τέλος τὴν ἀμφίβολον καὶ τὴν ἀνίστασιν μέρους τινὸς τοῦ ἔθνους εἰς τὰς θελήσεις ἡγεμόνων οἴοι οἱ τσάροι.¹

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Δὲν ἐγνώρισα εἰμὴ δύο ἀληθῶς πνευματώδεις γυναῖκας, ἔλεγέ τις πρὸς τινὰ Κυρίαν.

Ἡ Κυρία μεθ' ὅλης τῆς ἐτοιμότητος ὑπέλαβεν ὑπομειδίωσα :

— Ποία εἶνε ἡ ἄλλη ;

*
Ἐν τινι ἐπαρχίᾳ ἐδιδάσκετο τὸ γνωστὸν δράμα «οἱ Ἀηστὰι»· ἐπὶ δὲ τῆς εἰδοποιήσεως, κάτωθι τῶν ὀνομάτων τῶν πρωτευόντων προσώπων, ἀνεγινώσκετο : «Τὸ μέρος τῶν ληστῶν θὰ διδάξωσι νέοι ἐκ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς πόλεώς μας.»

*
— Τί θὰ γείνης ὅταν μεγαλώσῃς, ἠρώτων πτωχόν τι παιδίον.

— Ψωμάς.

— Ψωμάς ! διατί ;

— Διὰ νὰ πωλῶ εἰς τὴν μητέρα εὐθυνότερα τὸ ψωμί.

*
— Γνωρίζω τὸ μυστικόν, ἔλεγέ τις, νὰ γράφω στίχους ὁμοίους μὲ ἐκείνους τοῦ Ὀμήρου.

— Οὐδέποτε, ὑπέλαβεν ἕτερος, εἶδον μυστικὸν μετὰ τσοαύτης ζηλοτυπίας φυλαττόμενον !

*
Ἐν τινι τραγωδίᾳ τῆς «Κλεοπάτρας», ἡ βασίλισσα αὕτη φονεύεται ὑπὸ τοῦ ὄφραως. Διδασκομένης ἐπὶ σκηνῆς τῆς τραγωδίας ταύτης, ὄφρις ἦτο διὰ τινος εὐφυοῦς μηχανισμοῦ οὕτω κατεσκευασμένος, ὥστε, κατὰ τὴν στιγμήν τῆς δῆξεως, ἐξέβαλλεν ὀξύτατον συριγμόν.— Πῶς σὺς ἐφάνη ἡ τραγωδία αὕτη, ἠρώτησαν ἀστεῖόν τινα.— Συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην τοῦ ὄφραως, εἶπεν οὗτος.

*
Ἄμερικανός τις ξενοδόχος ἐφεύρε τὸ ἐξῆς μέσον ὅπως αὐξήσῃ τὴν πελατεῖαν του. Μετὰ τὸ

1. Ἐστὶ ἐκ διατρ. τοῦ κ. Δ. Π. Λάμπρου, δημοσιευθεῖσας ἐν τῷ Π α ρ - ν α * * * φ.

γεῦμα ἐκάστης ἡμέρας παρουσιάζει πρὸς τοὺς πελάτας του τὸν λογαριασμόν των, μετ' αὐτοῦ δὲ φέρει εἰς χεῖρας κάλπην, περιέχουσαν τόσους ἀριθμοὺς, ὅσοι εἶνε οἱ πελάται, ἕκαστος τῶν δοκίμων ἐξάγει ἓνα ἀριθμόν. Ὁ δὲ λαχὼν τὸν μεγαλύτερον, τρέφεται καὶ ὑπηρετεῖται κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δωρεάν, μάλιστα δὲ λαμβάνει ὡς δῶρον καὶ ἓν πεντάφραγον. Λέγεται, ὅτι ἡ συρροὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εἶνε μεγίστη.

I. Σ. Κ.

ΘΛΙΨΙΣ

Μαυροφοροῦσα γυνὴ, καθημένη ἐπὶ ἐρειπίου, ἔπλεκε, κλαίουσα, στέφνον ἐξ ἀμαράντων, ὅτε ἡ παροδίτις Ἐλπίς ἠθέλησε νὰ θωπεύσῃ τὴν παρειάν της διὰ τῶν ῥοδίνων δακτύλων της καὶ νὰ λύσῃ τὴν ζωννύουσαν αὐτὴν πένθυμον σκέπην. Ἄλλ' ἐκείνη ἔδειξεν αὐτῇ μνημικαί εἶπεν ἔνδοκρος: «Διάβαινε καὶ σιώπα» τὸ ὄνομά μου εἶνε Θλίψις.»

Κ. Α*.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Δύο ὑπάρχουσι τρόποι πρὸς πλουτισμόν: ὁ πρῶτος συνίσταται εἰς τὸ ν' αὐξήσῃ τις τὸ εἰσόδημά του μέχρις οὗ καταστῆ ἱκανὸν νὰ ἐπαρκέσῃ οὐ μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐπιθυμίας του, ὁ δὲ δεῦτερος νὰ περιορίσῃ τις τὰς ἀνάγκας καὶ ἐπιθυμίας του μέχρι οὗ εὐρεθῶσιν εἰς ἰσορροπίαν πρὸς τὸ εἰσόδημά του. Ἐκ τῶν δύο τούτων τρόπων ὁ πρῶτος εἶνε ὁ συνηθέστερος, ὁ δὲ ἄλλος ὁ ἀσφαλέστερος.

Οἱ δικηγόροι τιλοφοροῦνται κομπαστικῶς «προστάται τῆς χήρας καὶ τῶν ὀρφανῶν», ἐν ᾧ οὔτε αἱ χῆραι οὔτε τὰ ὀρφανὰ ἤθελον ἔχει ἀνάγκην προστασίας, ἀν ἄλλοι δικηγόροι δὲν ἐπετίθεντο κατ' αὐτῶν.

Πολὺ προθυμότερον τῶν ἐχόντων περιττὸν ἄρτον οἱ ἔχοντες μόλις τὸν ἀρκοῦντα μεταδίδουσιν ἐξ αὐτοῦ εἰς τοὺς πεινῶντας. (Ἄλφονσος Κάρ).

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΟΝΔΑΡΗ

Πρὸς τὸν τεθλιμμένον πατέρα του.

Φυτρώνει ἐν' ἀγριοπούλουδῳ ἓς τοῦ βράχου τὴ λευκὰδῆ
Καὶ ζῆ μετ' ἰλίην καταχνιὰ, μετ' ἰλίην ἀνεηλιὰδα.
Δὲν τὸ εἶδε μάτι φθονερό. Ὡς τῆ σχισματιὰ κρυμμένο,
Τῆ μοναξιά του χαίρεται, τ' ἀρείσει νῆανι ξένο.
Ὡς τοῦ κόσμου τὸν ἀπέραντο τὸ θησαυρὸν δὲ φέρνει
Παρ' ἀρμονία καὶ χαρὰ. . . Γιατί τὸ συνεπαίρει
Ὡς τὸ πέρασμά του ὁ σύφουνας; Γιατί τὸ ξεῖρξίζοναι; . .
Τὸ φοβερὸ τὸ γίγαντα ποῖός στέλνει; Ποῖός σκοτόνει
Τὸ πλῆσμα μόλις ἀνοίξει τὰ φύλλα ἓς τὸν ἀγέρα; . . .

Πῆς μου το σὺ, πατέρα.

Λαλεῖ τ' ἀηδόνι ἓς τὸ κλαρί, τὸν οὐρανὸν τηράζει
Καὶ νανοῦρίζει ὀλονυχτῆς τὴν πλάση ποῦ νυστάζει.
Τὰ χίλια του λαλήματα γλυκὰ συναπαντιῶνται
Μ' ἀστέρια διαθατάρικα κ' ἐγκαρδιακὰ φιλιῶνται.
Τ' ἀκούν τὰ νυχτολούλουδα, τὰ καταπίνει ὁ κρίνος. . .
Καὶ τὴν ἀυγὴ βουδὸ! νεκρὸ! Πῆς μου ποῖός εἶν' ἐκεῖνος;

Ποῦ πρῶσταξε τὸ σερπατὸ ν' ἀνοίξῃ τ' ἄγριο στόμα
Νὰ καταπιῇ τὸν ἄγρυπνο τὸν φάλητ, πρὶν ἀκόμα
Τελειώσῃ τὸ τραγοῦδι του καὶ πρὶν τὸν εὐρη ἢ μέρα;
Τὸ ξέρεις σὺ, πατέρα; . . .

Θεόρατος καταμεσῆς ἓς τὸ πέλαγο ἓνας βράχος
Περήφανος, ἀπάτητος, σκληρὸς θαλασσιόμαχος
Πέταται μετ' τὸ φήλωμα καὶ μετ' τὴν ἀνδριά του.
Δὲν τὸν ἐτάραξαν σεισμοὶ καὶ βλέπει ἓς τὰ νερά του
Ἄδιάφορος τὸν πόρφυρα ἓς τὸ λάρυγγα νὰ θάρτη
Ν' ἀλλέθη μετ' τὰ δόντια του τὸ δούτυγον τὸ ναύτη. . .
Λίγη ψιγάλα ἐχώνεψε βαθεῖα ἓς μιὰ βραφή του,
Τὸ κρῶ τὴν ἐπάγωσε κ' εὐθὺς ἢ κορυφῆ του
Τρίζει, βογγᾷ, σωριάζεται ψηλ' ἀπὸ τὸν αἰθέρα. . .
Πῆς μου γιατί, πατέρα; . . .

Καὶ τοῦ πλατάνου τὴν καρδιά, τὸν πρίνο, τὸ ρουπάκι
Ἄκοίμητο παντοτεινὸ τρώγει κρυφὸ σὰράκι.
Κ' ἢ λεύκα ἢ μακροτάχλη μετ' ἀσημένιο φύλλο,
Τὸ κυπαρίσσι πάφωνο θωρεῖς σὰ μύρο στόλο
Τὸν οὐρανὸ μακρὸ νὰ κρατῆ καὶ φαίνεται πλασμένο
Νὰ ξεφυτρῶνῃ ἀθάνατο ἓς γῶμα πεθαμένο. . .
Περνᾷ ἓνα μῦρο σύγγερον, ἐπάνωθι τοὺς στέκει,
Ἀστράφτει, σχίζεται, βροντᾷ, ξερονᾷ τ' ἀτρουπελεῖ
Καὶ στάχτη γίνονται μετ' ἑμᾶς, σκοποῦν μετ' τὸν ἀγέρα.
Πῆς μου γιατί, πατέρα; . . .

Νόμος τοῦ κόσμου εἶν' ἡ φθορὰ καὶ δὲ θὰ νὰ γορτάσῃ
Ἡ φοβερὴ δρακόντισσα πρὶν καταπιῇ τὴν πλάση
Τ' ἀηδόνι, τ' ἀγριοπούλουδο, τὸ δέντρο, τὸ κοτρῶν,
Τ' ἀγγελοκίμωτο κορμὶ τ' ἀγλύκαντοῦ σου Ἀντώνη,
Ὅλα ἓνα χεῖρ τὰ κρατεῖ, μιὰ θέληση τ' ἀφίνει
Ἀκλόνητη ἓς τὸ δάκρυ μας, χωρὶς ἐλεημοσύνη.
Χαλᾷ τὸν κόσμον πώπλασε, τὸν ξαναπλάθει ἀκόμα,
Ἀκούραστο, ἀχαλίνωτο τὸ διάπλατό της στόμα
Δαγκᾷ, συντρίβει ἀδιάκοπα ὁ τ' εὐρη ἔδω ἓς τὴ σφαίρα.
Τί κλαῖς; Τί κλαῖς, πατέρα; . . .

Ἐν Λευκαδί, Ὀκτώβριος 1877.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κύριε συντάκτα τῆς «Ἐστίας»,

Συγχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς παρατηρήσω, ὅτι ἐσφαλμένως ἐγράφη ἐν τῷ ἀρ. 96 τῆς Ἐστίας, ὅτι τὸ ἐγκώμιον τῶν τηγανίτων τοῦ Ταγιαπιέρα ἐποιήθη ἐν Ναυπλίῳ, ὅτε οὗτος διετέλει ἰατρός τοῦ Κυβερνήτου, διότι τότε δὲν ἔζη ὁ Βηλαρᾶς. Ὁ Βηλαρᾶς ἀπεβίωσεν ἐν Ζαγορίῳ κατὰ τὸ ἔτος 1823, τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς α' ἐκδόσεως τῶν ποιημάτων του, γενομένης ἐν Κερκύρῃ, τὸ 1826, πρὸς περιήλψιν τῆς οἰκογενείας του.

Τὸ πρὸς τὰς τηγανίτας τοῦ Ταγιαπιέρα ἀφελὲς σχιούργημα ἐποιήθη ἐν Ἰωαννίνοις, ἐν ἔτει 1846, ὅτε οὗτος μὲν ἦτον ἰατρός τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, ὁ δὲ Βηλαρᾶς ἦτον ἐπίσης ἰατρός τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, Βελῆ πασᾶ, ὅστις εἶχεν αὐτὸν ἰατρὸν ἀπὸ τοῦ 1843 ἐν Τριπόλει τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἐκεῖθεν, μετὰ τοῦ ὀθωμανοῦ τούτου, τὸ 1845 μετέβη εἰς Ἰωάννινα.

Δημοσιεύσατε τὴν παρούσαν σημείωσιν, ἀν κρίνετε αὐτὴν ἀναγκαίαν, εἰς τὰς στήλας τοῦ ἀγαπητοῦ πρὸς πάντας φύλλου σας.

Ἐν Ἰωαννίνοις, τῆ 15 Νοεμβρίου 1877.

Εἰς Ἰωάννιτες.